

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"י 18029-05-25 מדינת ישראל נ' יונתן אוריך

בפני כבוד הנשיא, השופט מנחם מזרחי

מבקשת:

מדינת ישראל
משטרת ישראל
להב 433, יאחב"ל
באמצעות ב"כ רפ"ק גלעד פרץ

נגד

חשוד:

יונתן אוריך
באמצעות ב"כ עוה"ד עמית חדד ונועה מילשטיין

החלטה

בקשה להארכת תוקפן של ערבויות.

א. כללי:

א. לא אפרט את כל השתלשלות האירועים המשפטיים ביחס לחשוד זה ואתמקד בנושא הרלוונטי להחלטה זו, שלפיו במסגרת חקירה פלילית שאותה מנהלת המבקשת נגד החשוד ואחרים, הוריתי בתאריך 12.5.25, כי החשוד ישוחרר ממעצרו בתנאים הבאים:

ב. התייצבות לחקירה לפי דרישה.

ג. איסור יציאה מן הארץ והפקדת דרכון עד ליום 12.8.25.

ד. איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים בפרשה לפי רשימת אנשים שמסרה המבקשת וזאת עד ליום 10.8.25.

ה. מעצר-בית, שתוקפו בינתיים, פג.

ו. ערבויות שונות.

המבקשת עותרת להארכת תוקף הערבויות, להארכת תוקף איסור היציאה מן הארץ עד ליום 12.9.25 ולהארכת התנאי בדבר איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים בפרשה עד ליום 10.9.25.

כתמיכה לבקשה, הגישה המבקשת לעיוני במעמד הדיון דוח סודי (במ/1), ארבעה קלסרים ובהם חומרי חקירה, חלקם סומנו על-ידי במ/1 – במ/15. את רוב חומרי החקירה אני מכיר במסגרת דיוני העבר, ובמסגרת צווים שלוו את הפרשה. אחד מן המסמכים הינו מסמך השלמות חקירה מאת הפרקליטות (במ/2).

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"י 25-05-18029 מדינת ישראל נ' יונתן אוריך

המבקשת ציינה בבקשה שלטעמה קיימות שתי עילות המצדיקות את הבקשה:

החשש שאם התנאים המגבילים יוסרו אזי החשוד ישבש את מהלכי החקירה, והחשש כי אם התנאים יוסרו המשיב ימשיך ויסכן את שלום הציבור.

ב. שאלת קיומו של החשד הסביר:

בבואו לשקול את הבקשה, חייב בית-המשפט לבחון, במיוחד בשלב מתקדם זה של ההליך החקירתי, את השאלה האם קיים חשד סביר הקושר את החשוד לעבירות הפליליות המיוחסות לו. על כן, לשם כך טרחת, הפשלתי שרולים ועייני בחומרי החקירה הרבים.

תחילה אבהיר את המובן מאליו, שלפיו אין די בקיומו של חשד סביר בקשר לפרשה עובדתית כזו או אחרת, תהא המסעירה אשר תהא (את מי שהיא מסעירה) ואין פרשה שכזו מעניינו של בית-משפט הדן בנושא פלילי בתחום דיני המעצרים.

חובה על המבקשת להראות ראיות המגבשות חשד סביר, ובשלב מתקדם זה – אף חשד סביר מוגבר, הקושר את החשוד לביצוע העבירות הפליליות המיוחסות לו בבקשה, שהן עבירות של קבלת שוחד, מרמה והפרת אמונים ומגע עם סוכן חוץ.

בכל הקשור לעבירות של קבלת שוחד לפי סעיף 290 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ומרמה והפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק העונשין התשל"ז - 1977:

בהתאם להגדרתן, שתי העבירות הללו – קבלת שוחד ומרמה והפרת אמונים – אינן יכולות להתקיים, אלא אם כן העובר הינו עובד ציבור ובעבירת שוחד גם קיומו של רכיב נוסף, שלפיו עובד הציבור קיבל את המתת בעד פעולה הקשורה בתפקידו.

אכן, כפי שקבעתי בעבר, קיים חשד סביר, שלפיו החשוד, בהיותו יועץ מדיני לראש הממשלה, דוברו וחלק ממערך ההסברה, קיבל כספים שיתכן ומקורם במדינת קטאר, אף אם הדבר נעשה באמצעות נציג אחר שלה – כל זאת במסגרת קשר עסקי שמטרתו ליצור עבור מדינת קטאר שם טוב בקרב מדינות העולם, להעצים את פעילותה החיובית ולהעניק לה שירותי יחסי ציבור חיוביים, בין השאר, כמתווכת הוגנת בעסקאות מול ארגון הטרור חמאס, לשם שחרור החטופים.

ואולם, לטעמי, לא התגבר החשד הסביר כי החשוד קיבל את הכספים הללו כעובד ציבור בעד פעולה הקשורה בתפקידו, שכאמור הינו תנאי בלעדיו אין לגיבוש אחת משתי העבירות דלעיל.

וידגש: כך הם פני הדברים בשינויים המחויבים גם ביחס לעבירת המרמה והפרת האמונים שתנאי להתגבותה היות העושה עובד ציבור.

למקרא הגדרת "עובד ציבור" שבסעיף 35 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 לא הוצגו ראיות התומכות בחשד, כי החשוד בא תחת כנפי ההגדרה, ולא הוצגו ראיות המלמדות שהוא בא אל תוך ההגדרה המורחבת הנוגעת לעבירת השוחד, כפי שנקבעה בפסיקת בית-המשפט העליון (ע"פ 766/07 ברק כהן נגד מדינת ישראל 19.11.07).

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"י 18029-05-25 מדינת ישראל נ' יונתן אוריך

ראש הממשלה, בחקירתו, הגדיר את החשוד כיועץ מדיני. הוא מסר שהחשוד היה דובר של מפלגת הליכוד, שאף שימש דוברו, שהיה חלק ממערך ההסברה, אך הוא לא קיבל שכר מן המדינה, אלא מן המפלגה, הוא לא נכנס לדיונים מסוגים, והדגיש, כי בהחלט מותר לחשוד לעשות עבודות עצמאיות.

הוא נשאל, האם הוא היה מודע לכך שהחשוד עבד מול מדינת קטאר והשיב בשלילה. הוא הוסיף, שגם אם כך הם פני הדברים אזי: "אין בזה שום פסול, הרבה אנשים עובדים עם הרבה מדינות. קטאר היא לא מדינת אויב".

ראש הממשלה בתשאולו הוסיף, שמכיוון שהחשוד אינו עובד ציבור, והוא לא ראה אותו ככזה, אז הוא יכול לעבוד במה שהוא רוצה.

החשוד עצמו, כבר בחקירתו הראשונה, מסר: "אני לא עובד מדינה" (חקירת יום 19.3.25), ובחקירה מאוחרת יותר הגדיר עצמו: "יועץ ראש הממשלה" (חקירת 2.4.25).

אכן, לטעמי, עד שלב זה, כאשר הוצבה זירת מחלוקת שכזו, החקירה כשלה מלאסוף ראיות ברמת החשד הסביר, שהחשוד קיבל שכר מן המדינה או שאחז במעמד סטוטורי ציבורי אחר המובילו בשערי הגדרת "עובד ציבור".

יהא מעמדו הציבורי הנטען של החשוד רם אשר יהיה – "מקורב ל", וכיו"ב הגדרות בלתי משפטיות, אך "מקורב ל", אינו הופך להיות "עובד ציבור" כהגדרתו בדין הפלילי.

אכן, החשוד יצק מים על-ידי ראש הממשלה, אך קרבה שכזו אין די בה כדי להכניסו אל תוך המשפט הפלילי, לפי העבירות בהן הוחשד.

היה על היחידה החוקרת להרחיב את החקירה בנושא זה ועיון בתיק החקירה מלמד שהיא לא עשתה כן, וזאת בחלוף פרק זמן חקירתי ארוך ביותר. נציג המבקשת נשאל בעניין זה והשיב: "תמונת המצב העובדתית היא מה שהונח בפני בית-המשפט. אין לי עובדות חדשות, הפרקליטות חושבת שהוא עובד ציבור" (עמוד 14 שורות 21-22).

ויודגש, בתחילת הדרך הערתי, כי יתכן לראות את החשוד כעובד ציבור, אך הדבר מותנה באיסוף ראיות המלמדות שכך הם פני הדברים. והנה, במעלה הדרך נאספו ראיות שדווקא טופחות על פני השערה חקירתית, ראשונית זו.

יטען הטוען, כי אין זהו השלב החקירתי-משפטי להבעת עמדה, אולם לטעמי חלוף הזמן החקירתי מחייב את בית-המשפט למסור התייחסות מפורטת לשאלות ראיות אלה, במיוחד כאשר מנגד תלויות ועומדות זכויות חוקתיות של החשוד לחירות וחופש עיסוק.

בשינויים המחויבים אביא את הדברים שנקבעו על-ידי בית-המשפט העליון, שאמנם נמסרו ביחס לשלב של המעצר עד תום ההליכים, אך יפים גם לשלב המתקדם החקירתי דנן:

בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נגד מדינת ישראל פ"ד נ (2) 133: "אוסף עוד, כי בסופו של דבר ניתן להגדיר את הדברים גם בשפה יום-יומית פשוטה כך: אם מתוך עיון בחומר הראיות המצוי בתיק בשלמותו, ועל-פי מומחיותו כמשפטן....וניסיונו השיפוטי, חש השופט שה "case"-של התביעה הינו

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"י 18029-05-25 מדינת ישראל נ' יונתן אוריך

"חלש" עד כדי היעדר קיומו של סיכוי סביר שהמשפט יסתיים בהרשעת הנאשם, כי אז אין לפני השופט ראיות לכאורה מספיקות המצדיקות את מעצרו בפועל עד תום ההליכים".

ובבש"פ 5610/06 אלישבע פדרמן נגד מדינת ישראל (25.7.2006): "... כאשר חומר זה אינו מעורר אף לא חשד סביר כי התבצעה עבירה לא ייתן בית המשפט צו למעצרו של אותו אדם ללא כל קשר לקיומה או העדרה של עילת מעצר..."

בכל הקשור לעבירה של מגע עם סוכן חוץ, לפי סעיף 114 לחוק העונשין התשל"ז - 1977:

אכן, קיימות ראיות ברמה של חשד סביר, המלמדות שהחשוד יצר קשר עסקי עם מי שנטען על-ידי המבקשת להיות סוכן חוץ של מדינת קטאר (ג'י פוטליק) אשר שילם לו בעקיפין כספים כנגד שירותי יחצנות למדינת קטאר וכדי שהיא תוצג כמתווכת הוגנת בעסקאות שחרור החטופים (וגם טענה זו אינה נקיה מספקות בחומר הראיות הקיים).

ואולם, העבירה דלעיל דורשת יסוד נפשי חד וברור של **כוונה לפגוע בבטחון המדינה** - בהתאם לסעיף 114 (ד) - ולא הוצגה כל ראיה, ולו ברמה של חשד סביר, לקיומה של **כוונה ישירה או עקיפה** (ידיעה ברמה גבוהה של הסתברות) של החשוד לפגיעה בבטחון המדינה.

דווקא להיפך: התזה המרכזית של המבקשת נקובה בכל הדוחות הסודיים והיא נסתרת מתוך תוכה. טענתה היא שהקשר נוצר בין החשוד למדינת קטאר **כדי להעניק לה שירותי יחצנות חיוביים וזאת הייתה כוונתו של החשוד ובדרך זו היא סותרת את הטענה בדבר כוונה לפגוע בבטחון המדינה – כוונה ליהצן או כוונה לפגוע בבטחון המדינה?**

בנוסף, באחד מדיוני המעצר הציגה המבקשת לעיוני **טיוטת חוות דעת מאת השב"כ** אשר נושאת את **תאריך 3.4.25** (סומנה במ/4, 5, 8 דאז) כתמיכה לטענה שמעשיו של החשוד פגעו בבטחון המדינה.

בחלוף הזמן הטיוטה **לא** הבשילה לחוות דעת מוגמרת, והיא נותרה טיוטה בלתי חתומה. מצאתי אותה עזובה לאנחות, באותה מעטפה סגורה שאותה חתמתי בכתב ידי ביום 3.4.25 – מסתבר, שאיש כלל לא פתח אותה ולא שזף את עינו בה.

ואכן, נציג היחידה החוקרת אישר, כי מצב הדברים נותר על כנו ואין חוות דעת סופית חתומה בעניין זה: "ש: חוות דעת של השב"כ לא קיימת? ת: **עדיין לא, רק הטיוטה** שבית המשפט מכיר" (עמוד 14 שורות 1 – 2).

מעבר לכך, אף הטיוטה עצמה אינה מכילה מסקנה שכזו, בדבר כוונה לפגוע בבטחון המדינה, ולא בכדי היא נזנחה לנפשה.

לא זו אף זו, אף אם אניח **לצורך הדיון בלבד**, שיש בטיוטה אלמנטים שונים שעלולים לפגוע בבטחון המדינה – רחוקה הדרך להוכחה, כי החשוד **התכוון** לפגוע בבטחון המדינה (כוונה ישירה או עקיפה), ולו אף ברמת החשד הסביר.

באופן כללי, עיון בתיק החקירה לימדני, שבהחלט יתכן שהחקירה שבפניי התקדמה, אך **לא החקירה הפלילית היא זו שהתקדמה**, שמטרתה לברר האם התקיימו **יסודותיה של עבירה פלילית**.

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"י 18029-05-25 מדינת ישראל נ' יונתן אוריך

יצוין, כי בבקשה ציינה היחידה החוקרת גם חשד לעבירה של מסירת ידיעה סודית לפי סעיף 113א לחוק העונשין התשל"ז – 1977, אולם מדובר בטעות ועבירה זו מיוחסת לחשוד במסגרת תיק אחר (פרשת ה"בילד"), שבו הוא עומד בפני שימוע, ויצוין שביחס לתיק זה הוא אינו מצוי בתנאים מגבילים, כפי שאישר נציג היחידה החוקרת: "לשאלת בית-המשפט...בתיק האחר החשוד ללא תנאים בגין ידיעה סודית שהוא מסר ? ת: כן, ללא תנאים". הנה כי כן, בתיק שבו מייחסים לחשוד, לכאורה, עניין חמור יותר (פרשת ה"בילד"), שבגינו הוזמן לשימוע לקראת הגשת כתב-אישום, לא השכילה המבקשת לבקש את העמדתו של החשוד בתנאים מגבילים ומה תלין עתה בתיק זה העומד לדיון בפניי ?

לאור האמור, לא שוכנעתי כי התחזק החשד הסביר התומך בעבירות שיוחסו לחשוד באופן שיצדיק את הבקשה.

ג. עילות המעצר:

קיימות שתי עילות מעצר מרכזיות עליהן נסמכת המבקשת: עילת המסוכנות ועילת השיבוש.

בראשית הדרך לא טענה המבקשת עצמה לקיומה של עילת המסוכנות. ואכן, קבעתי כי העילה העיקרית למעצר החשוד היא עילת השיבוש, כלומר יסוד סביר לחשש ששחרורו אז ישבש את מהלכי החקירה.

המבקשת עררה על החלטתי וטענה שבית-משפט זה התעלם מעילת המסוכנות.

בית-המשפט המחוזי הנכבד (עמ"י 25-05-20417) לא ראה עין בעין עם בית-משפט זה וקבע כי קיימת מסוכנות: "...מבססים עילת מעצר מובהקת של מסוכנות נגד השניים, כאשר לאור תפקידו ומעמדו של משיב 2 בלשכת ראש הממשלה, המסוכנות הנשקפת ממנו מובהקת יותר".

והנה, בית-המשפט העליון ברע"פ 25-05-20523, שאומנם דחה את הערר משום שלא הוכח עיוות דין, קבע להיפך: "אוסף ואציון כי להתרשמותי, ככל שתתבקש הארכה נוספת של מעצר המבקש, ראוי שההתמקדות תהיה, בהיעדר נסיבות חדשות, בסוגיית החשש לשיבוש לאור פעולות חקירה עתידיות שיהיה מבוקש לבצען, ולא דווקא בהקשר עילת המסוכנות".

ואכן, מה טענת המבקשת כלפי החשוד בעניין עילה זו ? שאם הוא ישוחרר אזי יחזור אל לשכת ראש הממשלה וימשיך לקבל כספים מקטאר תוך המשך פעילותו היחצנית ? זוהי טענה - אין לקבלה משום שלאחר הפתיחה בחקירה נקטם עוקצה.

עתה, משהסרנו מן הדיון מן הנימוקים דלעיל, ובהתאם להחלטת בית-המשפט העליון, את עילת המסוכנות באים אנו אל עילת השיבוש שאותה אבחן כדלקמן:

בתיק קיימת אפליה מוזרה, בלתי מוסברת, חסרת כל היגיון:

נציג היחידה החוקרת אישר, שביחס לחשוד אלי פלדשטיין, לא חלים כלל תנאים מגבילים בתיק זה, למעט איסור יציאה מן הארץ: "יש לו רק איסור יציאה מהארץ..." (עמוד 11 שורה 16). כלומר, אלי פלדשטיין רשאי ליצור קשר עם כל המעורבים האחרים, לרבות עם ראש הממשלה, אך למרבה הפליאה מבקשים, שדווקא החשוד לא יצור קשר עם ראש הממשלה או עם האחרים.

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"י 18029-05-25 מדינת ישראל נ' יונתן אוריד

בנוסף, מסמך ב/15 כולל את רשימת האנשים שצוינו על-ידי המבקשת שעזימו נאסר על החשוד ליצור קשר, בהיותם "מעורבים בפרשה". ניתן למצוא ברשימה קבוצות של אנשים בלא כל אבחנה, כגון "עובדי לשכת ראש הממשלה" (כך באופן כולל "עובדי" - ללא שום אבחנה - מן הזוטר עד הבכיר), "עובדי חברת פרספישן" וכיו"ב. אופן התנסחות מפורז שכזה אינו מתיישב עם חובת המבקשת לרלוונטיות, תכליתיות ומידתיות, באופן שמעמיד את דרישתה כחלולה ביותר.

עוד צוין במסמך, כי נאסר על החשוד ליצור קשר עם "אלי פלדשטיין". ראינו, כי על אלי פלדשטיין לא הוטלו כל תנאים מגבילים. כלומר, לחשוד העומד לדיון בפניי קיים איסור ליצירת קשר עם אלי פלדשטיין ואילו לאלי פלדשטיין אין איסור כזה. זהו אבסורד חקירתי המלמדת על חוסר רצינות מחשבתית של המבקשת בהתנהלותה מול החשודים.

בנוסף, חקירתו האחרונה של החשוד הינה מחודש יוני 2025. כלומר, עד למועד הדיון כלל לא אצה דרכה של המבקשת. והנה, רק היום נמסר, כי הוא דרוש לחקירה נוספת וכי הוא זומן לחקירה בתאריך 7.8.25 בשעה 09:50 (עמוד 12 שורה 12). למרבה צירוף המקרים המוזר, הבקשה דנן הוגשה בתאריך 7.8.25 בשעה 17:02 – באותו מועד. אכן, קשה שלא לחשוש, כי זימונו של החשוד לחקירה נועד רק כדי לשמש אמתלא לתמיכה בבקשה והמבקשת התעוררה רק משום שהגיע זמן תוקפם של תנאי השחרור.

נציג היחידה החוקרת אישר כי רק בתאריך 7.8.25 התגבשה ההחלטה להגיש את הבקשה להארכת התנאים: "ש: מתי ידעת שאתה רוצה להאריך תנאים? ת: מתי שידעתי, עדכנתי אותך. בבוקר של ה – 7.8.25" (עמוד 12 שורות 21 – 22). הוא נשאל מה השתנה בתמונה הראייתית שהוביל להחלטה להגיש את הבקשה דנן, והשיב כי החקירה של ישראל איינהורן היא שהובילה לשינוי (עמוד 12 שורה 28). דא עקא, חקירה זו של ישראל איינהורן התקיימה בסרביה שבועיים קודם לכן.

בנוסף, נציג היחידה החוקרת אישר, כי מכל עשרות החשודים שנחקרו בתיק זה – רק לחשוד דנן קיימים תנאי שחרור בתוקף (קיים אדם נוסף ששמו נרשם) אך שאינו קשור במישרין לעניין: "רק לאוריד ולעוד אחד שאני ארשום את שמו לבית המשפט...". (עמוד 13 שורה 12). הנה כי כן, אין להבין מדוע מבקשת היחידה החוקרת להפלות לרעה דווקא את החשוד העומד לדיון בפניי מתנאיהם של חשודים אחרים שנחקרו בפרשה – חלקם במצב דברים חריף הרבה יותר.

בנוסף, נציג היחידה החוקרת נשאל האם יש צורך לגבות עדות נוספת מראש הממשלה, שמא תאמר שקיימת רלוונטיות חקירתית לאי יצירת הקשר בין החשוד לראש הממשלה, משום שמבקשים לחקור את שניהם, והשיב שאין תוכנית לגבות את העדות בשלב זה: "נכון לרגע זה אין תשובה, הפעולות מונחות בפני בית המשפט" (עמוד 13 שורה 15). ויודגש: במסמך השלמות החקירה מאת הפרקליטות (ב/2) לא פירטה הפרקליטות במסגרת פעולות החקירה את הצורך או הכוונה בגביית עדות נוספת מאת ראש הממשלה. על כן, המסקנה היא שאין כל רלוונטיות לתנאי בדבר אי יצירת הקשר בין החשוד ובין ראש הממשלה.

בנוסף, כזכור, במהלך הדיונים השונים, היחידה החוקרת עתרה להארכת מעצרו של החשוד, בין השאר, נוכח הצורך לבצע חקור דין בחו"ל, כדי לגבות את גרסתו של ג'יי פוטליק. פעם אחר פעם לא יצאה החקירה אל הפועל, ובפיה של היחידה החוקרת תירוצי תירוצים. מכל מקום, בשלב זה, טרם בוצעה החקירה, ומצב הדברים הקיים אין כל מועד לחקירה שכזו. גם טעם זה מפחית מן החשש לשיבוש מהלכי החקירה.

מכל האמור לעיל, המסקנה היא שאועם החשש מפני שיבוש מהלכי החקירה.

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"י 18029-05-25 מדינת ישראל נ' יונתן אוריך

ד. פעולות החקירה המתבקשות:

פעולות החקירה המתבקשות בהמשך הדרך הן אלו שבמסמך במ/2 כעולה ממסמך ההשלמות מאת הפרקליטות.

עיון ברשימת ההשלמות מלמד את אלו:

סעיפים 1 ו-2 הן חקירות חוזרות, ונציג היחידה החוקרת ציין שנעשו חלקית, במועד ה-14.8.25.

רובן של הפעולות דורשות אישורים מסויימים ואין צפי עתידי לביצוען (ראו סעיף 3).

פעולה מספר 4 הינה טכנית ביותר וכלל אינה מצדיקה את הבקשה.

פעולה מספר 5, נמסר שתעשה בשבוע הבא, אולם אין בה הצדקה לתמוך את הבקשה.

פעולה מספר 6 – נרשם שנעשתה.

פעולה מספר 7 – נרשם שאין לבצע בלא קבלת האישור המתאים – בכל הכבוד – זכויותיו של החשוד לא יוטלו כאבן שאין לה הופכין עד שיתקבלו האישורים המתאימים.

פעולות מספר 8 – 9 הן טכניות ביותר ואינו ניתנות לשיבוש.

פעולה מספר 10 – טרם אושרה, ומכל מקום גרסתו של הנחקר המדובר נגבתה כבר באזהרה, ואפנה למסמך במ/14 והודעה פתוחה במ/15 ולפיכך אין כאן חידוש מיוחד.

פעולה מספר 11 – אינה ניתנת לשיבוש.

פעולה מספר 12 – חסרת צפי עתידי.

המסקנה היא שבדיקת פעולות החקירה המתבקשות אינה מאפשרת ואינה מצדיקה את קבלת הבקשה, במיוחד נוכח פרק הזמן הארוך שחלף והפגיעה בזכויותיו החוקתיות של החשוד לחירות ולעיסוק.

ה. מסקנה:

מכל האמור לעיל, מסקנתי היא שיש לדחות את הבקשה להארכת תנאי השחרור ומלבד הערבויות אשר יבטיחו את התייצבותו לחקירות לא יחולו כל תנאים מגבילים.

לבקשת היחידה החוקרת תוקף החלטתי מתאריך 18.8.25 כדי לאפשר לה לבחון את הגשת הערר ועד למועד זה ימשיכו לחול התנאים המגבילים דלעיל.

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"י 18029-05-25 מדינת ישראל נ' יונתן אוריך

בשולי הדברים, אך לא בשולי חשיבותם:

בטרם מסירת ההחלטה ביקשתי כי היחידה החוקרת תמסור לעיוני את כלל חומר החקירה ולמרבית הצער נתקלתי בסירוב (עמוד 16 שורות 15 – 16):

לשאלת בית המשפט את נציג היחידה החוקרת, האם ניתן לקבל את כל חומרי הראיות לקריאה לפני מתן חקירה, אני משיב שאיני יכול למסור את חומר הראיות לעיון בית משפט.

מעולם, לא נתקלתי בתשובה שכזו מאת יחידה חוקרת וניתן היה להסתפק בכך כדי לדחות את הבקשה, משום שמי שרוצה שבית-המשפט יקבל את בקשתו, יתכבד וימסור את כלל הראיות שלטענתו תומכות בבקשה.

בסופו של יום, לאחר תום הדיון נתרצתה היחידה החוקרת ומסרה לעיוני בתודה רבה את חומרי החקירה כדי שאוכל לעשות את עבודתי נאמנה.

ניתנה היום, כ' אב תשפ"ה, 14 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.

מנחם מזרחי, שופט, נשיא